

А дворцитѣ мраморъ — вижте!
 И въ срѣдата е огнище,
 А до него тронъ поставенъ,
 Въ трона седналъ старецъ славенъ,
 Бѣловежди, бѣлобради...
 Бѣла брада като глади,
 — Кой си? — старецътъ говори.
 И разказва чичо Златко
 Като въ книга ясно, гладко,
 Що е патилъ, що го чака...
 — Азъ съмъ царътъ въ тѣзъ палати,
 Рече старецътъ брадати.
 — Азъ съмъ царътъ Януерий!
 И съ тоягата удари
 Той въвъ пламъка полека.
 Мигомъ блеснаха далеко
 Стъклени дворци, мостове,
 Стълбове се вдигатъ вредъ
 И елмазни църкви нови
 Съ полюлеи — сѣ отъ ледъ,
 А прозорцитѣ — поглежъ:
 Сжщо крехъкъ ледъ и скрежъ!
 И израстна гора тамо
 Отъ дървета — ледъ и мраморъ!
 Между стъкленитѣ клони
 Вѣтъръ сини птици гони.
 Скачатъ катерички леки,
 Бѣгатъ зайци въ прѣспи меки,
 Хъркатъ мечки страховити,
 Въ снѣженъ топълъ пухъ увити...
 А по снѣга разпилѣни
 Трепкатъ камъни безценни.
 — Ето царството ми вѣчно! —
 Каза старецътъ сърдечно.
 — На ти този безценъ камъкъ,
 Той е топълъ като пламъкъ,
 Занеси го на жена ти, —
 Мигомъ тя ще оздравѣе,
 Ще се радва, ще се смѣе,
 И ще станете богати...